

Arrest

nr. 96 381 van 31 januari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 20 augustus 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 juli 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 november 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M.-C. WARLOP, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 24 oktober 2011 toe op Belgisch grondgebied en diende op 25 oktober 2011 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 18 juli 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan per aangetekend schrijven van 19 juli 2012 in kennis gesteld.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten, een soenniet van Arabische origine te zijn en afkomstig te zijn uit Bagdad (Centraal-Irak). U zou in 2007, samen met uw schoonzoon S.(...), een bijtartaal hebben geopend in de wijk 'Bagdad Al jadida'. De zaak zou op uw naam hebben gestaan,

uw schoonzoon zou de zaak hebben gerund. Toen de zaken goed begonnen te draaien, zouden Mehdi-leden u hebben benaderd om de zaak aan hen over te laten. U zou echter niet op hun aanbod zijn ingegaan. Vervolgens zouden zij uw zaak als 'haram' (onrein) hebben beschouwd. Na drie mondelinge waarschuwingen, zou er op 25 augustus 2007 een aanslag in uw biljartzaal hebben plaatsgevonden waarbij drie mensen het leven lieten en twaalf mensen gewond raakten. Een drietal weken na de aanslag, zou u hebben getracht uw zaak opnieuw op te bouwen. Leden van Al-Mehdi zouden u dit echter hebben verhinderd, zouden u hebben bedreigd en zouden van u hebben geëist dat u de wijk verliet. Nadat u eind 2007 een hartaanval had gekregen en de bedreigingen niet ophielden, besloot u in februari 2008 Irak te ontvluchten en naar Syrië te reizen. Elke drie à vier maanden keerde u terug naar Irak om uw salaris te innen en uw gezin te zien. Wegens de escalatie van het geweld in Syrië besloot u op 13 oktober 2011 definitief Irak te verlaten. Via Turkije en een voorts onduidelijke reisroute, kwam u op 25 oktober 2011 aan in België. De volgende dag vroeg u asiel aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, uw woonkaart, uw voedselrantsoenkaart en 6 pagina's met foto's van een verwoeste biljartzaal.

B. Motivering

Er dient, na uw gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat u noch aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de conventie van Genève, noch aannemelijk hebt gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen:

U vreest te zullen worden gedood door militieleden van Al-Mehdi en u stelt bang te zijn omwille van uw gezondheid (CGVS, pg.12).

Wat het eerste luik van uw relaas betreft, namelijk de vrees voor Al-Mehdi, dient te worden opgemerkt dat u deze vrees onvoldoende aannemelijk kunt maken.

Zo zouden Mehdi-leden een aanslag hebben gepleegd op uw zaak nadat zij vooreerst op winstbejag uit waren en u weigerde uw zaak aan hen over te laten (CGVS, pg.7). Vervolgens zouden zij uw zaak als onrein hebben beschouwd (CGVS, pg. 8). Dient echter te worden opgemerkt dat u geen enkel begin van bewijs kunt voorleggen dat u daadwerkelijk de eigenaar van de zaak was, meer nog, u kunt überhaupt geen enkel begin van bewijs van uw vroegere zaak voorleggen (CGVS, pg.6). Dit gegeven is echter zeer bevreemdend, daar het volgens u om een goed draaiende zaak ging (CGVS, pg.7) en er aldus kan worden verwacht dat u wel iets van bewijsdocumenten zou kunnen voorleggen. Dat u over geen enkel document betreffende uw zaak zou beschikken, ook al stond de zaak op uw naam, is weinig geloofwaardig te noemen. Bovendien kunt u evenmin een begin van bewijs voorleggen wat betreft de aanslag waarbij drie doden zouden zijn gevallen en twaalf mensen gewond zouden zijn geraakt (CGVS, pg.7). Gezien de omvang van deze aanslag, de betrokkenheid van de politie en brandweer (CGVS, pg.7), kan opnieuw worden verwacht dat u hierover een begin van bewijs of enige berichtgeving zou kunnen voorleggen. Dat er, mbt. een aanslag van deze omvang, niets kan worden gedocumenteerd, is opnieuw weinig waarschijnlijk te noemen.

Wat er ook van zij, uit uw verklaringen kan worden geconcludeerd dat uw verklaarde vervolging door Mehdi-leden bovenal werd ingegeven door het gegeven dat u als soenniet woonachtig was in een overwegend door sjiïeten gedomineerde wijk ten tijde van het oplaaiende sektarisch geweld in Bagdad. Uzelf stelt dat Mehdi-leden van deze chaotische situatie wilden profiteren en uw zaak wilden overnemen omdat u soenniet bent (CGVS, pg.8). U zou na de aanslag persoonlijk zijn aangesproken om de regio te verlaten en het zou u door hen zijn geweigerd om uw zaak opnieuw op te bouwen (CGVS, pg.9). U zou daarna zijn bedreigd omdat u de wijk nog niet had verlaten terwijl zij u eerder de gunst hadden verleend om als soenniet in de wijk te blijven wonen (CGVS, pg.10). Van februari 2008 tot aan uw vertrek zouden zij u hebben bedreigd en aangemaand de wijk te verlaten (CGVS, pg.10).

Ondanks het feit dat er van u werd geëist dat u de wijk verliet, wonen uw echtgenote, dochter en schoonzoon nog steeds in Bagdad Al-Jadida (CGVS, pg.4), zij zouden nooit zijn gedwongen om Bagdad Al-Jadida te verlaten (CGVS, pg.10). Uw schoonzoon zou zelfs zonder problemen opnieuw een zaak hebben gestart in de wijk (CGVS, pg. 10) en zou nooit geen problemen meer hebben ondervonden (CGVS, pg.10), ondanks het feit dat hij was aangesteld als zaakvoerder van de biljartzaal (CGVS, pg.6) én de activiteiten aldaar volgens de islam eveneens als 'Haram' (verboden) kunnen worden beschouwd. Het blijkt namelijk dat zowel uw echtgenote als schoonzoon sjiïeten zijn (CGVS, pg.11), wat meteen verklaart waarom enkel u werd geëist. Uzelf geeft aan dat omwille van het sektarisch conflict, sommige koppels moesten scheiden van elkaar (CGVS, pg.11).

Bovenstaande elementen wijzen er aldus op dat u enkel en alleen werd geëist omwille van het feit dat u als soenniet in een overwegend door sjiïeten gedomineerde wijk woonde. Dient echter te worden opgemerkt dat er een groot aantal mensen hun oorspronkelijke wijk dienden te verlaten om zich

in een andere wijk te vestigen die werd gedomineerd door hun geloofsstrekking of die van gemengde aard was. Dit gegeven wordt bovendien door u bevestigd (CGVS, pg.11). Bovendien was de enige eis van uw belagers dat u de wijk zou verlaten (CGVS, pg.10). De vraag dringt zich dan ook op waarom u zich niet kon vestigen in een andere wijk waar men wel tolerant stond tegenover zowel soennieten als sjiieten. U haalt zelf het voorbeeld aan van de wijk waar uw ouderlijk huis is gelegen die bekend stond als vreedzaam en gedistantieerd van het sektarisch geweld (CGVS, pg.10). Vier van uw broers zouden er wonen zonder problemen te hebben gekend (CGVS, pg.12) en u zou er met tussenpozen hebben verbleven toen u telkens uit Syrië terugkeerde (CGVS, pg.10). De vraag stelt zich waarom u zich hier dan niet met uw echtgenote en gezin zou kunnen vestigen, buiten de invloedssfeer van het Mehdi-leger.

Er werd u dan ook gevraagd waarom u denkt in een andere wijk eveneens te zullen worden geïsoleerd (CGVS, pg.10). U zou hierop echter geen antwoord hebben gegeven (CGVS, pg.10) en zou het omschreven hebben als een gevoel, een angst dat u ook op een andere plaats zal worden geïsoleerd met uw gezin (CGVS, pg.11). Dient echter te worden opgemerkt dat uw vrees in een andere wijk te zullen worden geïsoleerd, enkel wordt ingegeven door eigen vermoedens en gevoelens, maar dat u deze 'hypothese' op geen enkele manier objectief weet te onderbouwen.

Uit deze verklaringen kan aldus geen gegronde vrees voor vervolging, zoals voorzien in de Conventie van Genève, worden afgeleid. Uw vrees is namelijk volledig gebaseerd op vermoedens en eigen veronderstellingen, zonder dat zij door concrete feiten worden onderbouwd.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat de door u voorgelegde documenten niet in staat zijn om bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen. Uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, woonkaart en rantsoenkaart tonen enkel uw identiteitsgegevens en afkomst aan. Elementen die momenteel niet door het CGVS in twijfel worden getrokken. De foto's die u neerlegt tonen inderdaad een beschadigde (biljart)zaal, maar geven geen verder informatie betreffende de omstandigheden, tijd en plaats waarin zij zijn genomen en zijn evenmin een bewijs van de problemen die u zou hebben gekend.

Wat het tweede luik van uw asielrelaas betreft, namelijk uw medische problematiek, dient te worden opgemerkt dat hoe erg ze ook moge zijn, op zich geen verband houden met één van de criteria uit de Vluchtelingenconventie in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging hebben op basis van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Bovendien blijkt nergens uit uw verklaringen dat u enige vorm van discriminatie ondervond om toegang te krijgen tot medische verzorging. Voor de beoordeling van medische elementen dient u zich te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkbaar verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen bepaalde groepen. Bij zware bomaanslagen werden vooral de Amerikaanse (tot einde 2011) en de Iraakse veiligheidstroepen en overheid geïsoleerd. Ook de sjiitische pelgrims en religieuze minderheden werden slachtoffer van doelgerichte aanslagen. Het doelgericht geweld tegen bepaalde individuen richtte zich op hogere profielen nl. politieke leiders, overheidsambtenaren van hoge rang, rechters en leiders van de Iraakse veiligheidsdiensten (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad" dd. 5 januari 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden oa. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Baghdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Baghdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Baghdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Baghdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Baghdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen oa. leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiitische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Baghdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Baghdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Baghdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn eerste de middel de schending aan van artikel 1A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 48/3 §2, §4 b), e) en §5, en de artikelen 48/5, 57/7ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel. Verzoeker meent niet akkoord te kunnen gaan met de motivering van de beslissing die door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen genomen is. Verzoeker wijst erop dat het Commissariaat-generaal hem vooral verwijt geen begin van bewijs aan te brengen van het feit dat hij eigenaar was van de zaal, terwijl hij, met verwijzing naar het gehoorverslag, heeft uitgelegd dat het om een mondeling contract ging waardoor hij over geen enkel geschrift beschikt. Volgens hem is er dan ook onvoldoende reden om te besluiten dat hij weinig geloofwaardig is. Vervolgens citeert verzoeker een Franstalig arrest van de Raad van State, over de vrije bewijsvoering in asielzaken, waarbij hij stelt dat men zich in het onderhavige geval op zijn nauwkeurige en uitvoerige verhaal kan baseren. Verder voert verzoeker aan te hebben uitgelegd dat hij driemaal was bedreigd en dat ze de derde maal de bom hebben laten ontploffen. Verzoeker was aangesteld als zaakvoerder van de biljartzaal en de activiteiten aldaar werden volgens de islam als 'haram' beschouwd. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatslozen besluit volgens verzoeker op verkeerde wijze dat hij zich voor zijn vrees niet op dit voorgevoel kan baseren, terwijl er op geen enkel moment vragen worden gesteld over zijn behoefte aan bescherming. Uit een citaat uit een Franstalig arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen leidt verzoeker af dat men steeds het bestaan van een vluchtelingenrechtelijke vrees moet onderzoeken, waarna hij besluit dat hij wel degelijk voldoet aan de grondvoorwaarden uit het Vluchtelingenverdrag, omdat hij werd bedreigd omwille van zijn activiteiten als zaakvoerder in de biljartzaal, dat hij vervolgd wordt omdat hij door Islamitische groeperingen – het Al-Mehdi Leger – wordt bedreigd en dat het daarbij duidelijk is dat de Iraakse Staat hem niet kan beschermen – verzoeker verwijst hierbij naar artikel 48/5 §1 van de vreemdelingenwet – omdat de "agenten" van vervolging zich in de regering bevinden en dat hij behoort tot een bepaalde sociale groep ten gevolge

van zijn activiteiten en vooral het feit dat hij soenniet is. Aldus meent verzoeker als vluchteling te moeten worden erkend.

2.2. De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Waar verzoeker tegelijkertijd een schending aanvoert van de formele en de materiële motiveringsplicht, dient er op te worden gewezen dat hij niet in redelijkheid kan aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissing zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdelijk zijn (RvS 11 juli 2001, nr. 97.739). De schending van de formele motiveringsplicht kan, in casu, niet op ontvankelijke wijze ingeroepen worden, daar uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven die de beslissing onderbouwen kent (RvS 25 september 2002, nr. 110.660). Uit de bewoordingen van het aangevoerde middel blijkt bovendien dat verzoeker louter kritiek heeft op de inhoudelijke correctheid van de motieven, zodat het middel verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht.

2.4. In de bestreden beslissing, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus door de commissaris-generaal worden geweigerd, wordt vastgesteld dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees om te worden vermoord door het Al Mehdi-leger op afdoende wijze aannemelijk te maken. Hierbij wijst de commissaris-generaal er allereerst op dat verzoeker er niet in slaagt om enig begin van bewijs aan te brengen van het feit dat hij werkelijk de eigenaar was van de biljartzaal noch van de aanslag die er gepleegd zou zijn. De commissaris-generaal meent uit de verklaringen van verzoeker te kunnen afleiden dat de verklaarde vervolging door de Al-Mehdi leden bovenal werd ingegeven door het gegeven dat verzoeker als soenniet woonachtig was in een overwegend door sjieten gedomineerde wijk ten tijde van het oplaaiend sektarisch geweld in Bagdad. Nochtans, zo wordt in de bestreden beslissing aangestipt, zouden zowel de echtgenote als de dochter en de schoonzoon van verzoeker – die sjieten zijn – nog steeds in Bagdad Al-Jadida wonen en zouden zij nooit gedwongen zijn om die wijk te verlaten en zou verzoekers schoonzoon zelfs zonder problemen opnieuw een zaak hebben opgestart in de wijk, waarbij hij nooit meer problemen zou hebben ondervonden en dit ondanks het feit dat zijn activiteiten als zaakvoerder van de biljartzaal volgens de islam eveneens als 'haram' kunnen worden beschouwd. De commissaris-generaal vraagt zich in de beslissing eveneens af waarom verzoeker niet verhuisd is naar een wijk die wel tolerant staat tegenover zowel soennieten als sjieten waarbij verzoeker enkel vermoedens en eigen veronderstellingen uitlet over eventuele toekomstige vervolgingen.

Met betrekking tot de medische problematiek waarvan verzoeker gewag maakt, merkt de commissaris-generaal op dat deze op zich geen verband houden met één van de criteria uit het Vluchtelingenverdrag. De commissaris-generaal vindt ook nergens in de verklaringen van verzoeker enige verwijzing terug naar mogelijke vormen van discriminatie om toegang te krijgen tot medische verzorging en verwijst dan ook verder naar de geëigende procedure met betrekking tot medische elementen, voorzien in artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Aangaande de beoordeling van het relaas van verzoeker in het licht van de subsidiaire bescherming zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, besluit de commissaris-generaal op grond van de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

2.5. Waar verzoeker meent dat zijn relaas ongeloofwaardig wordt bevonden omdat hij geen begin van bewijs kan aanbrengen van zijn eigenaarschap van de biljartzaal, gaat hij uit van een onvolledige lezing van de hierboven weergegeven bestreden beslissing. Bovendien kan de stelling van verzoeker dat hij als eigenaar van de zaak een louter mondeling contract had (stuk 4, gehoorverslag CGVS 2 juli 2012, p. 7), niet volstaan om te verklaren waarom hij er niet in slaagt zijn handelsactiviteiten in de biljartzaal via andere documenten (contracten, aankoopbewijzen, leveranciersbonnen, boekhouding, enz.) aannemelijk te maken. Net zoals in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld merkt de Raad trouwens op dat verzoeker evenmin enig begin van bewijs aanbrengt van de brutale aanslag die zou zijn gepleegd op zijn zaak waarbij volgens hem drie personen om het leven kwamen, twaalf gewonden vielen en zowel de politie als de brandweer aanwezig waren (stuk 4, gehoorverslag CGVS 2 juli 2012, p. 7) en waarover bericht zou zijn in de plaatselijke media (stuk 4, gehoorverslag CGVS 2 juli 2012, p. 8). Het feit dat verzoeker geen enkel document kan voorleggen dat verwijst naar deze dramatische gebeurtenissen,

ondergraaft op ernstige wijze de geloofwaardigheid van zijn relaas. De Raad stipt aan dat een asielzoeker “*genuinely at risk*” moet zijn om in aanmerking te komen voor internationale bescherming (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, Preface, vi). Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn profiel als zaakvoerder, die verzoeker met zijn verwijzing naar uittreksels uit de rechtspraak niet opheft, dient geen onderzoek te worden gevoerd naar zijn behoefte aan bescherming voor zover deze gestoeld is op zijn activiteiten en de daaruit voortvloeiende bedreigingen. Het betoog van verzoeker dat de Iraakse staat hem niet kan beschermen in de zin van artikel 48/5, §1 van de vreemdelingenwet is op dit punt dan ook volstrekt irrelevant.

2.6. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De Commissaris-generaal kan, wanneer de asielzoeker een aantal van zijn verklaringen niet aantoont met stukken of andere bewijzen, de asielaanvraag geloofwaardig achten wanneer aan de volgende voorwaarden is voldaan :

- a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) vast is komen te staan dat de verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”*

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt echter dat de verklaringen van verzoeker niet geloofwaardig zijn, waardoor de voorwaarden die in artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet worden gesteld niet vervuld zijn en er geen toepassing kan worden gemaakt van aangehaalde artikel.

2.7. Voor zover verzoeker een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanvoert omwille van de bedreigingen door het Al-Mehdi-leger omwille van zijn soennitische geloofsovertuiging, dient te worden gewezen op artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet, dat bepaalt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de betrokken asielzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. In de bestreden beslissing wordt gesuggered dat verzoeker, die in een door sjiieten gedomineerde wijk in Bagdad woont, eventueel zou kunnen uitwijken naar de vreedzame wijk waar zijn ouderlijk huis zich bevindt, die gedistantieerd is van het sektarisch geweld, zoals hij zelf trouwens aangeeft (stuk 4, gehoorverslag CGVS 2 juli 2012, p. 10). Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker zijn vrees om ook in een andere wijk van Bagdad te worden gevisieerd baseert op louter subjectieve elementen, namelijk zijn angstgevoelens (stuk 4, gehoorverslag CGVS 2 juli 2012, p. 11), zonder dat deze door concrete bewijzen worden gestaafd, zodat er in zijnen hoofde wel degelijk een intern vluchtalternatief voorhanden is en ook zijn soennitische overtuiging geen aanleiding vormt voor de erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.8. Er werd geen schending aangetoond van artikel 1A, (2) van het Vluchtelingenverdrag of van artikel 48/3 §2, §4 b), e) en §5, en de artikelen 48/5, 57/7ter van de vreemdelingenwet. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat met bepaalde gegevens geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen, die de Raad overneemt en tot de zijne maakt. De materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht werden derhalve niet geschonden.

Het eerste middel is ongegrond.

2.9. In een tweede middel werpt verzoeker de schending op van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker meent dat de situatie die door de commissaris-generaal in de motivering van zijn beslissing wordt besproken, door zijn eigen informatie wordt tegengesproken. Volgens verzoeker haalt het Commissariaat-generaal zijn bronnen in zijn beslissing maar op onvolledige wijze aan. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaart zelf, zo stelt verzoeker, dat de veiligheids-situatie in Centraal-Irak en in Bagdad nog steeds problematisch is en dat er sinds het vertrek van de Amerikaanse troepen veel aanslagen zijn gepleegd waardoor men geenszins kan concluderen dat er geen enkel risico bestaat. Verzoeker meent verschillende redenen te hebben om een onmenselijke behandeling te vrezen en daarom dient hem de subsidiaire bescherming van artikel 48/4 van de

vreemdelingenwet te worden toegekend. Verzoeker beweert dat het duidelijk is dat hij in de onmogelijkheid is om terug te keren naar Irak.

2.10. De Raad wijst er in de eerste plaats op dat voor iedere vorm van internationale bescherming, ook voor de subsidiaire bescherming, de geloofwaardigheid van het relaas wordt vereist (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 Vreemdelingenwet met artikel 4, lid 5 richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming). Naar aanleiding van het onderzoek van het eerste middel werd reeds vastgesteld dat het asielaanvraag van verzoeker onvoldoende geloofwaardig is waardoor bijgevolg niet kan worden aangenomen dat hij op die grond in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.11. Met betrekking tot de weigering van de subsidiaire bescherming zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan verzoekers betoog niet bijgetreden worden. Uit het geheel van de informatie waarop de commissaris-generaal zich heeft gebaseerd, en die zowel aan het administratief dossier (stuk 16, Landeninformatie, SRB, Irak, De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak – BAGDAD, 5 januari 2012) als aan de nota met opmerkingen werd toegevoegd (Nota met opmerkingen, bijlage 1, SRB, Irak, De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak – BAGDAD, 16 juli 2012), blijkt dat, hoewel de toestand in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, de algemene veiligheidssituatie wel verbeterd is en dat, indien er aanslagen zijn, deze veelal gepleegd worden tegen bepaalde risicogroepen, zijnde politie, leger, ambtenaren, christenen, sjiitische pelgrims en leden van de Sahwa. Er is geen aanhoudend geweld tussen opstandelingen en overheidstroepen en, indien er sprake is van een gewelddadig treffen, heeft het eerder een beperkte impact op het leven van de burgers. Verzoeker toont niet aan dat de conclusie van de commissaris-generaal op grond van artikel 48/4, §2, c), die gestoeld is op een integrale en grondige analyse van de veiligheidssituatie, zou worden tegengesproken door zijn eigen bronnen.

2.12. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Het tweede middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend dertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN